

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/113/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617202231
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5617202231.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Amálie Paulerovej, v spore žalobcu: P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. P. XXX, právne zastúpený: JUDr. Miloš Kaščák, advokát so sídlom W. XX, P. B. O., proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o zaplatenie 34.037,60 eur a mesačnej renty vo výške 1.000,- eur od 11.03.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 21C/8/2017-231 zo dňa 15. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu a vyslovil, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Uplatňovaný nárok právne posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 9 ods. 1 a 4, § 17 ods. 1 a § 25 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o zodpovednosti za škodu“) a § 78 ods. 5 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o PZ“). Vzhľadom na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/21/2020-1338 zo dňa 11.06.2020, ktorým bol zrušený odvolaním napadnutý odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/57/2015 zo dňa 20.05.2019 a ktorým sa súčasne rozhodlo, že uvedení štyria trestne stíhaní policajti sa oslobodzujú spod obžaloby pre uvedený skutok z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa tento skutok stal, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní, bolo potrebné sa najprv vysporiadať s otázkou existencie prvého základného predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie protiprávneho úkonu, t. j. nesprávneho úradného postupu uvedených štyroch službukonajúcich policajtov, ktorí mali pri zákroku dňa 11.03.2014 o 17.00 hod. v mieste bydliska žalobcu zavineným protiprávnym (porušujúcim ustanovenia § 8 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 52 ods. 1 Zákona o PZ) spôsobom použiť násilie (údermi pästou a kopancami) voči žalobcovi, pretože len pri kumulatívnom naplnení všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu by bolo možné vyhovieť žalobe. Uvedené právoplatné rozhodnutie trestného odvolacieho súdu má pritom vo vzťahu k vyriešeniu prejudiciálnej otázky, relevantnej v tomto civilnom konaní, teda či došlo k naplneniu prvého základného predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, spočívajúceho v nesprávnom úradnom postupe, veľmi osobitý význam. V právnej teórii totiž existujú dva rozdielne názory ako pristupovať k (právoplatnému) rozhodnutiu iného orgánu verejnej moci ako je orgán uvedený v § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorým bolo rozhodnuté o prejudiciálnej otázke, ktorú si má vyriešiť civilný súd vo svojom konaní (§ 194 ods. 2 CSP). Uvedený právoplatný rozsudok odvolacieho trestného súdu nepovažoval za právne záväzný, avšak v súlade

s obsahom § 194 ods. 2 CSP v spojení s § 193 CSP a contrario súčasne nemohol nechať takéto oslobodzujúce rozhodnutie úplne bez povšimnutia a muselo sa naň prihliadať, resp. z neho vychádzať, keď v tomto rozsudku sa konštatovalo, že skutok sa nestal. Po preštudovaní obsahu právoplatného oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/21/2020-1338 z 11.06.2020 nenašiel žiadne argumenty na odklon od záverov a odôvodnenia tohto právoplatného oslobodzujúceho trestného rozsudku v časti týkajúcej sa nepreukázania skutku spočívajúceho v zavinenom protiprávnom násilnom konaní zasahujúcich policajtov (údermi päšťou a kopancami, porušujúc uvedené ustanovenia Zákona o PZ) vo vzťahu k žalobcovi a naopak sa s týmito závermi a ich odôvodnením obsahovo v primeranom rozsahu stotožnil, osvojil si ich a v podrobnostiach na ne odkazuje, rešpektujúc pritom zásahu hospodárnosti konania podľa čl. 17 CSP. Orgány verejnej moci by mali rozhodovať o rovnakých otázkach zásadne rovnako a je žiaduce, aby civilný súd v zásade vychádzal z právoplatných rozhodnutí na to kompetentných orgánov a len ako ultima ratio (krajná možnosť) prikročil v odôvodnených prípadoch ku korekcii záveru iných kompetentných orgánov, v danom prípade trestného senátu krajského súdu.

Na základe vykonaných dôkazov obsiahnutých v trestnom spise Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/57/2015 dospel k záveru, že skutkové tvrdenie žalobcu o existencii základného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu - protiprávneho úkonu, t. j. nesprávneho úradného postupu službukonajúcich štyroch policajtov, ktorí mali pri zákroku dňa 11.03.2014 o 17.00 hod. v mieste bydliska žalobcu zavineným protiprávnym spôsobom použiť násilie (najmä údermi päšťou a kopancami) voči žalobcovi, v dôsledku čoho mali žalobcovi vzniknúť uvedené zranenia, v súvislosti s ktorými si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody na zdraví (t. j. nárok na náhradu za vytrpenú bolesť podľa § 444 Občianskeho zákonníka, nárok na náhradu nákladov spojených s liečbou týchto zranení, ktoré nie sú hradené zo zdravotného poistenia podľa § 449 Občianskeho zákonníka a nárok na náhradu za stratu na zárobku v podobe straty zisku zo svojho podnikania a zo zisku z plánovaného rozšírenia svojho podnikania podľa § 444 Občianskeho zákonníka a § 447 Občianskeho zákonníka) nebolo preukázané a ani existencia príčinnej súvislosti tohto protiprávneho úkonu a vzniknutej škody („nemajetkovej ujmy“), a preto považoval túto žalobu za nedôvodnú pre neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k týmto základným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu, t. j. existencie protiprávneho úkonu a príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a škodou.

Návrh žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov - rodičov žalobcu zamietol, nakoľko ho považoval za nadbytočný a nevhodný, pretože tieto dôkazy neboli spôsobilé preukázať existenciu nesprávneho úradného postupu, nakoľko rodičia žalobcu už boli k týmto skutočnostiam opakovane vypočúvaní v trestnom konaní, t. j. v čase bezprostredne nasledujúcom po udalosti, ktorej sa má týkať predmet výsluchu, a preto je nepredstaviteľné, že by teraz, po tak dlhom časovom odstupe uviedli nové relevantné skutočnosti. Navyše k výpovedi otca žalobcu z prejavu zástupcu žalobcu na pojednávaní 15.06.2021 vyplynulo, že už netrvá na tom, aby bol vypočutý, a pokiaľ ide o výpoveď matky žalobcu, na ktorej na pojednávaní trval, žalobca nezabezpečil jej prítomnosť na pojednávaní a odôvodnil to jej údajnými zdravotnými problémami, ktoré však na tomto pojednávaní nevedel preukázať, tak iba na základe takéhoto vyjadrenia žalobcu nemohol odročiť pojednávanie. Dokazovaním sa majú preukazovať už stranami tvrdené skutočnosti a nie zisťovať nové skutočnosti, ktoré strany sporu ešte netvrdili a žalobca neuviedol, aké nové skutočnosti by sa mali preukázať výpoveďami rodičov žalobcu.

Návrh na oboznámenie priloženého trestného Nt spisu zamietol z dôvodu, že sa ním mal preukázať rozsah podnikania žalobcu, ktorý však súvisí s preukazovaním predpokladu rozsahu škody vzniknutej žalobcovi ako následok údajného nesprávneho úradného postupu policajtov, ktorý však nebol preukázaný.

Vykonanie listinného dôkazu, a to rozsudku Krajského súdu Žilina č. k. 3To/21/2020-1338 bol vykonaný podľa § 204 CSP, nakoľko ako vyplýva z daného spisu, tento rozsudok bol doručený Ministerstvu vnútra SR, tak aj zástupcovi žalobcu v tomto civilnom konaní a ani jednou zo strán obsah tohto listinného dôkazu nebol spochybnený.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie žalobca, nakoľko rozsudok považuje za nesprávny, keďže súd nevykonal všetky dôkazy, a preto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navyše súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zamietnutie žaloby odôvodnil súd len tým, že obžalovaní policajti boli v trestnom konaní spod obžaloby právoplatne oslobodení. Len samotné oslobodenie policajtov nie je dôvodom na zamietnutie žaloby. Pre civilný súd je záväzný len výrok o tom, že bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Inými výrokmi nie je viazaný. Zo strany štátu ide

o objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorej sa nemožno zbaviť. Je nesporné, že zákrok viacerých policajtov voči žalobcovi bol neadekvátny. Nesprávny postup štátneho orgánu spočíva v tom, že dňa 11.03.2014 v čase o 17.00 hod. príslušníci polície v dennej hliadkovej službe sa neodôvodnene rozhodli získať vysvetlenie od žalobcu, keď bez povolenia sudcu či súhlasu prokurátora vošli do rodinného domu, do jeho izby, kde spal. Dali mu putá, zviazali nohy a pästami i kopancami do hlavy mu spôsobili závažné zranenia. V dennom zázname sami policajti uviedli, že dôvodom, pre ktorý uskutočnili proti žalobcovi zákrok v jeho mieste bydliska, bola snaha vyžiadať si od neho vysvetlenie. Policajti nemali žiadny dôvod vstupovať do rodinného domu, ak vedeli, v akom stave sa žalobca nachádzal a nebol dôvod v ten večer vykonávať procesné úkony so žalobcom. V prospech žalobcu svedčia listinné dôkazy, a to uznesenie Ministerstva vnútra, sekcie kontroly a inšpekcie z 19.06.2014, znalecký posudok MUDr. Dókuša, SKIS-96/0188-V-2014, zápisnica o výsluchu svedka MUDr. J. I., zápisnica o výsluchu svedka Y. K. (vodiča sanitky) a zdravotný záznam žalobcu po incidente. Po útoku policajtov sa žalobcovi závažne zhoršil zdravotný stav aj po psychickej stránke, utrpel postraumatický stres, z ktorého sa vyvinul syndróm trvalého stresu. Liečil sa vo viacerých zariadeniach a v januári 2017 mal nastúpiť na rehabilitačnú liečbu do zariadenia Humanitár v Levoči, kde náklady liečby na jeden mesiac sú 860,- eur. Pre nedostatok finančných prostriedkov tam nenastúpil. V roku 2010 žalobca získal živnostenské oprávnenie a prízemnú časť rodinného domu si vybavil a zariadil ako ubytovacie zariadenie. Išlo o chránené pracovisko, kde bol zamestnaný a za ubytovaných hostí riadne odvádzal obci daň a ostatné poplatky. V roku 2013 si rozšíril živnosť na chov a predaj pstruhov z dvora. Pri dome obhospodaroval malý rybník a bol členom Rybárskeho zväzu Liptovský Mikuláš. Na rozšírenie podnikania mal pripravený podnikateľský plán, ktorý však v dôsledku útoku policajtov nemohol realizovať. Chcel vybudovať areál na chov pstruhovitých rýb, ktoré by choval a následne predával. Súd pochybil pokiaľ nevy počul navrhovanú svedkyňu, matku žalobcu, V. W., ktorá bola svedkom zákroku. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v rozpore s § 363 CSP evidentne odvolanie bolo podané proti nesprávne označenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, pričom žalobca je zastúpený právne kvalifikovaným advokátom. Napriek tomu sa k odvolaniu vyjadril, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový a právny stav a na základe zistených skutočností vo veci rozhodol. V celom rozsahu sa stotožňuje s právnym posúdením rozhodujúcich okolností v napadnutom rozsudku. Pokiaľ žalobca namietá nevykonanie dôkazu, žalovaný poukazuje na bod 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal s nevykonaním daného dôkazu. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť závery prezentované súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Poukazuje vo väčšine na rovnaké skutočnosti, ktoré opakovane prezentoval počas prvoinštančného konania. Dáva do pozornosti listinné dôkazy novo predložené žalobcom, ktoré v prípade starostlivého konania mohol uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Zotrváva na svojich vyjadreniach, najmä na tom, že v plnom rozsahu neuznáva nárok žalobcu, nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania splnenia podmienok stanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu. Navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), po zopakovaní dokazovania v zmysle § 384 ods. 1 CSP na pojednávaní pred odvolacím súdom preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. K námietke žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu, že v rozpore s § 363 CSP evidentne odvolanie bolo podané proti nesprávne označenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, odvolací súd konštatuje, že v zmysle § 124 ods. 1 CSP každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu. Hoci žalobca v úvode svojho podania udáva, že okresný súd rozsudkom zo dňa 16.10.2018 sp.zn. 21C 8/2017 zamietol žalobu a podáva proti nemu odvolanie, z obsahu tohto podania (odvolacie dôvody) je jednoznačne možné konštatovať, že sa jedná o odvolanie proti rozsudku zo dňa 15.6.2021.

6. Zástupca žalobcu na pojednávaní pred odvolacím súdom zotrval na všetkých svojich doterajších vyjadreniach ako aj odvolaní. Zdôraznil, že v danom prípade sa jedná o objektívnu zodpovednosť, ktorej sa žalobca nezaviazal a uvedené nemá za následok ani oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní. Poukázal na to, že u žalobcu sa jedná o ťažko chorú osobu, ktorá aj v súčasnosti sa nachádza v nemocnici a o jeho stave bolo známe aj polícii, a preto majú za to, že zákrok policajtov bol neadekvátny.

Uvedené preukazujú aj listinné dôkazy oboznámené z trestného spisu a nakoľko súdu prvej inštancie vytýkali nevykonanie všetkých dôkazov, čo bolo na pojednávaní pred odvolacím súdom napravené, a bol podrobne oboznámený trestný spis, zmenil odvolací návrh tak, aby bolo žalobe v časti priznania náhrady bolestného a nemajetkovej ujmy vyhovené v plnom rozsahu a pokiaľ ide o uplatňovanú rentu, v tejto časti navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie, nakoľko v tejto časti súd prvej inštancie nevykonol žiadne dôkazy.

7. Zástupkyňa žalovaného pred odvolacím súdom sa vyjadrila, že neboli naplnené kumulatívne hmotno-právne podmienky pre priznanie nároku v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. a opakovane poukazovala na znalecký posudok doc. MUDr. Krajčoviča, PhD., ktorý sa vyjadril, že v čase prijímu žalobcu do nemocnice, pokiaľ by mal žalobca také zranenia, bol by okamžite prevezený na urgent a nie až o dva dni a tiež, že žalobcovi bola nariadená tekutá strava až na tretí deň. Pokiaľ by mal také zranenia už dňa 11.03., tieto by boli neprehliadnuteľné. Rovnako zo zdravotného záznamu Rýchlej zdravotnej pomoci MUDr. F., ktoré potvrdil aj MUDr. L. z psychiatrie vyplýva, že žalobca nemal poruchu vedomia, komunikoval sám, nemal opuch, modriny a v prípade, že by mal také zranenia, bol by prevezený na traumatológiu. Tiež bolo poukazované na poruchy správania žalobcu z dôvodu požívania alkoholu a samotná matka žalobcu sa vyjadrila, že tento už 4 dni požíval alkohol. Zo znaleckého posudku č. 14/2015 a 9/2015 vyplýva, že žalobca v čase skutku trpel duševnou poruchou, v dôsledku ktorej mal vymazané rozpoznávacie schopnosti a jeho výpoveď je preto nedôveryhodná. Vo veci nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi zákrokom policajtov a vznikom zranenia žalobcu. K nevykonaniu všetkých dôkazov má za to, že súd prvej inštancie postupoval rýchlo, hospodárne a v súlade s ustanoveniami § 153, § 154 a § 157 ods. 1 CSP. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov konania.

8. Žalobca uplatňuje svoj nárok z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu príslušníkmi polície pri zákroku dňa 11.3.2014. Uplatňovaný nárok vyčíslil ako náhradu škody na zdraví vo výške bolestného 4.037,60 eur, mesačnú rentu 1.000 eur od 11.3.2014 do budúca, nakoľko sa jeho zdravotný stav po útoku zhoršil aj po psychickej stránke, ktorý si vyžaduje ďalšiu liečbu, avšak pre nedostatok finančných prostriedkov túto nemohol absolvovať a nemajetkovú ujmu 30.000,- eur, keď pred útokom viedol riadny usporiadaný život, získal živnostenské oprávnenie, časť rodinného domu vybavil ako ubytovacie zariadenie, išlo o chránené pracovisko, kde bol zamestnaný, v r. 2013 si rozšíril chov a predaj pstruhov z dvora, na rozšírenie podnikania mal pripravený podnikateľský plán, ktorý v dôsledku útoku policajtov nemohol zrealizovať.

9. Podľa § 3 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

10. Podľa § 9 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priehady v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

11. Podľa § 9 ods. 4 Zákona o zodpovednosti za škodu, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

12. Podľa § 17 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

13. Podľa § 25 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu, strata na zárobku sa uhrádza, aj keď nebola spôsobená škoda na zdraví. Ustanovenie § 447 ods. 2 osobitného predpisu (Občianskeho zákonníka) sa vzťahuje na tieto prípady primerane.

14. Podľa § 78 ods. 5 zákona o PZ, štát zodpovedá aj za škody spôsobené Policajným zborom alebo policajtmi v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených týmto zákonom; to neplatí, ak k spôsobeniu škody došlo v dôsledku protiprávneho konania osoby alebo oprávneného zákroku policajta.

15. Podľa § 9 ods. 1, 2 a 3 Zákona o PZ, je policajt v službe povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Policajt aj v čase mimo služby je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, ktorým je bezprostredne ohrozený život, zdravie alebo majetok. Služobný zákrok je zákonom ustanovená a v jeho medziach vykonávaná činnosť policajta, pri ktorej sa bezprostredne zasahuje do základných práv a slobôd.

16. Podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31.12.2015, osobu podozrivú zo spáchania trestného činu môže policajt zadržať, ak je tu niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 alebo ak ide o podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1, aj keď proti nej doteraz nebolo vznesené obvinenie. Na zadržanie je potrebný predchádzajúci súhlas prokurátora. Bez takého súhlasu možno zadržanie vykonať, len ak vec neznesie odklad a súhlas vopred nemožno dosiahnuť, najmä ak bola taká osoba pristihnutá pri trestnom čine alebo zastihnutá na úteku.

17. Podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku, ak bola prokurátorovi odovzdaná spolu so spisom osoba, ktorá bola zadržaná ako podozrivá pri páchaní prečinu, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, bezprostredne po ňom, alebo po tom, čo odpadla prekážka jej bezprostredného zadržania najviac do 24 hodín po spáchaní prečinu a prokurátor ju neprepustí na slobodu, odovzdá ju najneskôr do 48 hodín od zadržania súdu, ktorému tiež podá obžalobu spolu so spisom. Ak prokurátor zistí dôvody väzby, súčasne navrhne, aby bol obvinený vzatý do väzby.

18. Podľa § 4 písm. a/, § 5 ods. 2 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 648/2008 Z.z. účinnéj do 1.8.2017 o rozsahu vykonávania rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrowaní alebo skrátenom vyšetrowaní, policajt služby poriadkovej polície môže vykonať úkon - zadržať podozrivého podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku.

19. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že právoplatné rozhodnutie trestného odvolacieho súdu - Krajského súdu v Žiline č.k. 3Zo/21/2020-1338 zo dňa 11.6.2020 má vo vzťahu k vyriešeniu prejudiciálnej otázky, relevantnej v tomto civilnom konaní, teda či došlo k naplneniu prvého základného predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, spočívajúceho v nesprávnom úradnom postupe, veľmi osobitý význam. Predmetný rozsudok síce nie je pre toto konanie právne záväzný, avšak v súlade s obsahom § 194 ods. 2 CSP v spojení s § 193 CSP a contrario súčasne nie je možné nechať takéto oslobodzujúce rozhodnutie úplne bez povšimnutia, keď v tomto rozsudku sa konštatovalo, že skutok sa nestal. Neboli zistené žiadne argumenty na odklon od záverov a odôvodnenia tohto právoplatného oslobodzujúceho trestného rozsudku v časti týkajúcej sa nepreukázania skutku spočívajúceho v zavinenom protiprávnom násilnom konaní zasahujúcich policajtov (údermi päšťou a kopancami, ako aj vstupe policajtov do rodinného domu matky bez oprávnenia porušujúc uvedené ustanovenia Zákona o PZ) vo vzťahu k žalobcovi a odvolací súd sa rovnako s týmito závermi a ich odôvodnením obsahovo v primeranom rozsahu stotožnil, osvojil si ich a v podrobnostiach na ne odkazuje. Orgány verejnej moci by mali rozhodovať o rovnakých otázkach zásadne rovnako a je žiaduce, aby civilný súd v zásade vychádzal z právoplatných rozhodnutí na to kompetentných orgánov a len ako ultima ratio (krajná možnosť) prikročil v odôvodnených prípadoch ku korekcii záveru iných kompetentných orgánov, v danom prípade trestného senátu krajského súdu.

Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach apeloval na dodržiavanie princípu právnej istoty, ktorá je zabezpečená vtedy, keď sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva odpoveď (napr. I.ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95 a II.ÚS 80/99, III.ÚS 356/06). Pritom musí ísť o rozhodovanie o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pretože protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty a ani v dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne IV.ÚS 49/06, III.ÚS 300/06).

20. V preskúmvanej veci bolo dokazovaním preukázané, že policajti R. a T. dôjst' k bitke, pričom na mieste zistili, že podozrivý W. (v danom konaní žalobca) mal v pohostinstve pod značným vplyvom alkoholických nápojov vulgárne slovne napadnúť G., odmietnuť zaplatiť za objednané alkoholické nápoje

a žiadať od iných hostí finančné prostriedky. Následne vulgárne aj fyzicky napadol T. a pri dverách dvíhal masívny drevený stôl, pričom spadol na zem. Následne dvíhal drevenú masívnu lavicu a snažil sa ju hodiť do prítomných hostí, pričom opätovne spadol na zem. Vzápätí ako čašníčka chcela volať políciu, pribehol k baru, vykopol vrátka a vytrhol jej telefón z rúk, ktorý hodil z celej sily o barový pult, pričom sa telefón rozbil. Podľa svedkov sa správal ako nepríčetný a následne z pohostinstva odišiel. Už predošlé dni chodieval do pohostinstva, nosil so sebou dýku o dĺžke asi 30 cm a hostia hovorili, že v tom období takmer trafil fľašou z piva malé dieťa v kočiku. Z týchto dôvodov bola do pohostinstva privolaná polícia, avšak poškodený ušiel do svojho trvalého bydliska. O týchto okolnostiach zhodne vypovedali svedkovia N. T. - čašníčka pohostinstva a Ing. P. G., J. Z. a Y. T., ako hostia v pohostinstve. Za uvedené konanie bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečiny výtržníctva a krádeže a následne uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš sp. zn. 2Pv 193/2014 z 25.11.2014 bolo trestné stíhanie W. (žalobcu) podľa § 215 písm. e/ Trestného poriadku zastavené, nakoľko nebol v čase činu pre nepríčetnosť trestne zodpovedný, čo vyplynulo zo znaleckého posudku č. 14/2015 a 9/2015 znalkýň MUDr. Kašparovej a MUDr. Lóškovej z odvetvia psychiatrie a Mgr. Dianiškovej z odvetvia klinickej psychológie dospelých, keď v záveroch týchto posudkov sa konštatovalo, že P. W. trpel v čase skutku duševnou poruchou, a to schizoafektívnou poruchou v akútnej fáze priebehu pod manickým obrazom s poruchami v správaní, paranoidnými bludnými obsahmi, halucinatórnymi zážitkami, afektívnou instabilitou s pohotovosťou k verbálnej a brachiálnej agresivite a negativizmom. Požitý alkohol odbrzdil jeho agresívne správanie. Podľa záznamu o zhodnotení zdravotného stavu rýchlej záchrannej pomoci (ďalej aj RZP) z 11.03.2014 o ošetrení poškodeného v mieste bydliska matka žalobcu uviedla, že tento 4 dni pije, neužíva lieky, aj doma je agresívny, rozbíja nábytok a vulgárne nadáva. Za asistencie štyroch policajtov bol žalobca spacifikovaný a prevezený na psychiatriu. Príslušníci polície R., Y., L. a T. ako obžalovaní v trestnom konaní zhodne vypovedali, že keď vstúpili do izby, žalobca ležiac na posteli ihneď začal robiť prudké pohyby, natiahol sa rukou za posteľ s tým, že ich postrieľa samopalom, bol vulgárny a agresívny, a preto v tom okamihu začali vykonávať služobný zákrok a použili donucovacie prostriedky. S uvedeným tvrdením korešpondovala aj výpoveď MUDr. L., psychiatra, ktorý vypovedal, že poškodený mu počas hospitalizácie povedal, že keď prišli za ním domov policajti ležiac na posteli im povedal, že má za posteľou zbraň. Podľa prijímacej správy z 11.03.2014 o 19.21 hod. psychiatrického oddelenia Liptovskej nemocnice s poliklinikou v Liptovskom Mikuláši bol žalobca privezený RZP pre výraznú brachiálnu aj verbálnu agresivitu. Pri hospitalizovaní bol naďalej výrazne verbálne aj brachiálne agresívny, aktívne negativistický a mal odmietavý postoj k hospitalizácii. Príslušníci poriadkovej polície vykonali služobný zákrok v súlade s § 9 Zákona o PZ, § 85 ods. 1 a § 204 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 4 písm. a/ a § 5 ods. 2 Vyhlášky MV SR č. 648/2008 Z. z., keď tento postup konzultovali a vykonali na základe pokynu svojho riaditeľa Obvodného oddelenia PZ, ktorý podľa čl. 25 Nariadenia Prezídia PZ o činnosti základných útvarov služby poriadkovej polície z 30.12.2013 bezprostredne riadil, organizoval, kontroloval stálu službu i výkon hliadkovej služby a tento zároveň rozhodol, že žalobca má byť zadržaný a vec sa bude realizovať v tzv. super rýchlom konaní podľa § 204 Trestného poriadku (žalobcovi skutočne bolo vznesené obvinenie, ktoré však následne bolo zastavené z dôvodu, že žalobca nebol v čase činu pre nepríčetnosť trestne zodpovedný). Zadržanie žalobcu ako podozrivého neznieslo odklad, nakoľko z jeho konania vyplývalo bezprostredné a veľmi vysoké nebezpečenstvo pre životy, zdravie a majetok iných osôb, keďže tento trpel psychickou poruchou, bol značne pod vplyvom alkoholu, a verbálne i brachiálne agresívny. Z výpovede svedkov ako aj následne zo znaleckého dokazovania vyplývalo, že jeho správanie bolo veľmi agresívne, nebezpečné, nevyspytateľné a spôsobilé vážne ohrozovať bližšie neurčený počet iných osôb a ich majetok. Svedkyňa W. - matka žalobcu v prípravnom konaní dňa 14.10.2014 vypovedala, že policajti jej povedali, že jej syn mal napadnúť chlapov v pohostinstve a z toho dôvodu ho idú zaisťiť. Súhlasila s tým, aby vstúpili do jej domu. Sama po príchode RZP tvrdila, že žalobca už 4 dni požíva alkoholické nápoje, neužíva lieky, aj doma je agresívny, rozbíja nábytok a vulgárne nadáva. Na hlavnom pojednávaní pred trestným súdom už vypovedala, že policajti jej povedali, že idú za jej synom, pretože potrebujú informáciu. Zmenu svojej výpovede vysvetlila tým, že si už na hlavnom pojednávaní presné okolnosti nepamätala pre odstup času. Odvolací súd má za to, že dôveryhodnejšia výpoveď svedkyne je z prípravného konania, keď táto bola v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi, ako aj s poukazom na odstup času, ktorý uplynul od vnímanej skutočnosti (od 11.03.2014 kedy sa mal stať skutok) do 5.10.2017 (kedy svedkyňa vypovedala na hlavnom pojednávaní pred súdom).

Žalobca v žalobe namietal nesprávny úradný postup policajtov v tom, že vošli bez oprávnenia do domu matky, pričom použili hmaty a chmaty, putá, opasok, udreli ho päťou do tváre a spôsobili mu viaceré zranenia. V ďalšom vyjadrení namietal, že zákrok bol neadekvátny, nebol dôvod, aby vstúpili do rodinného domu a hlavne, keď vedeli, v akom stave sa nachádza, aby ho predvádzali. Až v odvolaní začal

namietal, že príslušníci polície sa neodôvodnene rozhodli získať vysvetlenie od žalobcu bez povolenia sudcu alebo prokurátora a v zázname o vykonaní zákroku uviedli, že chceli od žalobcu vysvetlenie. V tejto časti sa jedná o novotu zo strany žalobcu podanú v odvolaní, avšak je nutné konštatovať, že i týmto sa trestný odvolací súd náležite vysporiadal vo svojom odôvodnení rozhodnutia na strane 27., že policajti vysvetlili prečo do úradného záznamu o vykonaní služobného zákroku uviedli, že žalobcu chceli vyťažiť k spáchanému trestnému činu, a spisaniu záznamu nevenovali príslušnú pozornosť, pretože po zmene situácie v dôsledku agresívneho správania žalobcu v jeho trvalom bydlisku a po jeho spacifikovaní, upustili od jeho zadržania a privolali RZP a následne bol prevezený na psychiatrické oddelenie nemocnice.

Teda pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že príslušníci poriadkovej polície vstúpili do rodinného domu bez oprávnenia, uvedené bolo vyvrátené svedeckou výpoveďou matky žalobcu, ktorá sa vyjadrila, že im umožnila vstup do jej rodinného domu. Dôvod vstupu do obydlija bol vysvetlený tým, že zadržanie žalobcu ako podozrivého neznieslo odklad, nakoľko z jeho konania vyplývalo bezprostredné a veľmi vysoké nebezpečenstvo pre životy, zdravie a majetok iných osôb, keďže tento trpel psychickou poruchou, bol značne pod vplyvom alkoholu, a verbálne i brachiálne agresívny a tento postup konzultovali a vykonali na základe pokynu svojho riaditeľa Obvodného oddelenia PZ, s tým že žalobca má byť zadržaný a vec sa bude realizovať v tzv. super rýchlom konaní podľa § 204 Trestného poriadku, avšak úkon nebol ukončený z dôvodu agresívneho správania sa žalobcu a jeho následného umiestnenia na psychiatrické oddelenie nemocnice. Z uvedených dôvodov postup príslušníkov polície v tejto časti nie je možné vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup.

21. V konaní nebolo sporné, že žalobca utrpel zranenia, a to trieštivú zlomeninu prednej, bočnej a hornej plochy dutiny hornej čeľuste vľavo s posunom úlomkov a ich vpáčením, s dvojnásobnou zlomeninou jarmovej kosti a bočnej steny ľavej očné, zlomeninu kosti nosa, otrasom mozgu, so zakrvácaním spojiviek ľavého oka a krátko trvajúcim prechodným bezvedomím v prvopočiatku, pomliaždeniu oboch predlaktí s neveľkým a malo závažným krvácaním navonok z nosa a úst.

22. Znalec MUDr. Karol Dókuš vo svojom znaleckom posudku č. j. : 801-IV/2014 konštatuje, že vznik takých poranení, aké boli objektívne zistené na tele poškodeného pri odborných lekárskech vyšetreniach, je daný účinkom opakovaného vonkajšieho mechanického násilia tupého charakteru, vedeného pevným, relatívne maloplošným nečleneným predmetom tuho-elastickej konzistencie, kde na povrchu kontaktnej plochy sa nenachádzali žiadne drsnatiny či výstupky, pričom násilie bolo vedené prevažne do oblasti ľavej strany tváre, jej strednej časti a bolo vedené stredne veľkou až väčšou intenzitou. Vlastný biomechanizmus vzniku zranení je vyvolaný účinkom aktívne vedenej kinetickej energie pôsobiaceho predmetu, ktorá sa v momente dopadu na povrch tela mení na energiu mechanickú. Ako vhodný a schopný vytvoriť takéto poranenie by bol zásah vo forme opakovaných úderov päťou inej osoby, kde intenzita a rozmach ruky pri útokoch bol vedený pomerne veľkou silou a prudkosťou. S úplnou istotou nie je možné vylúčiť, že došlo aj ku zásahu nohou inej osoby do oblasti tváre. Vhodným postavením a vzájomnou polohou pre vznik takýchto poranení a v takej lokalizácii by mohla byť jednak poloha vzpriamená, keď poškodený a útočník (útočníci) sú otočení viac-menej tvárou v tvár a päšť ruky útočníka smeruje prevažne proti ľavej tvárovej ploche a nosa poškodeného pred-zadným smerom a mierne oblúkovite z ľavej strany. Inou vhodnou polohou a vzájomným postavením je situácia, keď poškodený sa nachádza ležiac na podlahe a útočník (útočníci) sa skláňa nad ním, resp. pri kopoch by sa nachádzali po stranách poškodeného. Len prostý pád zo vzpriamenej polohy aj v stave významnejšieho a významného ovplyvnenia alkoholom a dopad na okolité podlažie je spôsob nevhodný a nespôsobilý vytvoriť takéto združené poranenia aké boli objektívne zistené na tele poškodeného. Spôsob vzniku zranenia a priebeh fyzického napadnutia zo strany iných osôb (v danom prípade členov hliadky PZ) ako to vo svojich výpovediach uviedol poškodený a svedkyňa - jeho matka, môže označiť za dobre zodpovedajúci objektívnemu nálezu a lokalizácii, tiež rozsahu zranenia na jeho tele ako aj spôsobu vzniku takýchto poranení rozvedených vyššie. Zranenie žalobcu ohodnotil na odškodnenie bolestného vo výške 245 bodov.

23. Znalec MUDr. Milan Jančiar vo svojom znaleckom posudku č. 42/2018 konštatoval, že zranenia, ktoré poškodený (žalobca) s najväčšou pravdepodobnosťou utrpel 11.03.2014 vznikli priamym opakovaným úderom na tvár, či už rukou - päťou alebo kopnutím nohou druhou osobou, pričom údery museli byť minimálne dva, pretože poškodený mal zlomené nosové kosti bez posunu a aj zlomený jarmovo-čeľustný oblúk vľavo. Dané zranenia mohli vzniknúť aj pri páde priamo na tvár na zem alebo pri náraze do steny poškodeného, avšak poškodený by mal mať v takom prípade pri náraze tvárou na zem

(alebo krb ako udávali svedkovia, keď spadol v pohostinstve Rybka) na tvári odreniny od zeme alebo krbu, pričom pri vyšetrení počas hospitalizácie mal poškodený popisovanú len krvnú podliatinu a opuch v oblasti ľavej hornej čeľuste a jarmového oblúka tváre vľavo a zakrvavenie do spojovky ľavého oka, ale nemal popísané odreniny. Zlomenina jarmovo-čelustného komplexu poškodeného mohla vzniknúť aj pri samovoľnom páde poškodeného už pred príchodom polície, napr. pri páde v pohostinstve Rybka, avšak vzhľadom ku prítomnosti zlomeniny nosových kostí je málo pravdepodobné, že obidve zranenia vzniknú len pri jednom páde. Nie je možné jednoznačne povedať, že jeho zranenie vzniklo pri samovoľnom páde a druhé pri zásahu polície. Vzhľadom k okolnostiam pri pacifikovaní poškodeného (žalobcu), ktorý je psychiatrický pacient, príslušníkmi polície mohli predmetné zranenia vzniknúť aj tak, že ako poškodeného príslušníci polície zväzovali a nasadili mu putá na ruky, ktoré mal spútané za chrbtom, tak ho mohli po spútaní následne zhodiť z postele na zem, pričom mohol naraziť tvárou o zem, ale aj pri tom ako uvádza poškodený, že mu tlačili kolenom hlavu tvárou k zemi. Pomliaždenie obidvoch zápästí mohlo vzniknúť najpravdepodobnejšie v dôsledku tlaku založených pút pri policajnom zákroku, ktoré sa pri tom, ako sa podľa výpovedi príslušníkov policajného zboru, metal, mykal, stále viac doťahovali. Bolesť ohodnotil na 140 bodov. Zranenia poškodeného po predmetom úraze nezanechali na poškodenom žiadne evidentné trvalé následky avšak môže mať na tvári vľavo prítomnú drobnú jazvu po operačnom výkone na tvárových kostiach, ktorá je prakticky neviditeľná.

24. Znalec doc. MUDr. Jozef Krajčovič, PhD., v znaleckom posudku č. 1A/2019 konštatoval, že súhrn zranení ľavej strany tváre žalobcu je označovaný ako zlomenina zygomaticomaxilárneho komplexu (ZMK). Je to najčastejšia zlomenina celej strednej tretiny tváre vôbec. Jej príčinou je pôsobenie tupého násillia na telo jarmovej (lícnej) kosti. Telo jarmovej kosti tento náraz vydrží, ale lámu sa jej spojenia s ostatnými kosťami tváre. Jarmová kosť je ako celok vytrhnutá zo svojej základne a odtiaľ pochádza i pomenovanie tohto typu poranenia. Symptomatológia tohto poranenia býva typická, najčastejšie vzniká sploštenie až prepadnutie lícnej kosti. Tento príznak je však behom niekoľkých minút prekrytý opuchom mäkkých tkanív líca a dá sa zistiť skôr palpáciou (pohmatom). Druhý dôležitý znak je dvojité videnie vznikajúce poklesom spodiny očné postihnutej strany a tým aj poklesom bulvu, a preto nerovnakou výškou oboch zrakových rovín. Tretím príznakom je anestézia, hypestézia alebo parestézia infraorbitálneho nervu vznikajúca kontúziou alebo priamo poranením infraorbitálneho nervu. Štvrtým príznakom je narušený, blokový pohyb sánky, kedy dislokovaná jarmová kosť bráni pohybu sánky tým, že zabraňuje sagitálnej exkurzii svalového výbežku. Ďalším príznakom je krvácanie z nosa spôsobené poranením sliznice čeľustnej dutiny, krvné výrony viečok, očných spojoviek a tvárovej poranenej strany, možný je i enfizém tvárovej oblasti (vzduch v podkoží), miestna bolestivosť v hornej vestibulum oris (ústna predsieň medzi perou a zubaradím), bývajú podslizničné krvné výrony, je tu aj pohmatová bolestivosť. Nakoľko menovaný utrpel trieštivú zlomeninu bočnej steny ľavej orbity očné s dyslokáciou drobného úlomku do orbity, trieštivú zlomeninu prednej i bočnej steny ľavej čeľustnej dutiny s krvácaním do čeľustnej dutiny, úlomky z bočnej steny prominujúce dovnútra dutiny, úlomky z prednej steny do lumen dutiny i do mäkkých tkanív líca, kde bol prítomný subkultúrny enfizém, lomné línie zasahujúce do stropu maxilárnej dutiny, dvojnásobnú zlomeninu jarmového oblúka vľavo s miernou tvárovou deformitou a zlomeninu nosových kostí bez posunu, je možné mechanizmus a spôsob vzniku zranení spravdepodobniť takým spôsobom, že uvedené poranenia mohli vzniknúť iba jediným úrazovým dejom tak ako to je v prípadoch zlomenín ZMK obvyklé, a to prudkým tupým úderom alebo tupým nárazom na ľavú anatomickú krajinu tváre v oblasti jarmovej kosti. Lícna kosť, nakoľko je pomerne veľmi pevná, samotný priamy náraz vydržala, ale zlomili sa spojenia s okolitými kosťami, lomné línie zasahovali do orbity, do hornej čeľusti, do nosových kostí, pri posune jarmovej kosti vznikla i dvojité fraktúra menej odolného jarmového oblúka, čo zapadá do teórie vzniku tohto zranenia jedným úrazovým dejom. Poranenie poškodenému mohlo vzniknúť prudkým úderom do lícnej krajiny inou osobu, najpravdepodobnejšie päšťou, kopnutie je málo pravdepodobné, nakoľko v mieste násillia v oblasti jarmovej kosti nebola zistená žiadna povrchová odrenina kože, ktorá sa pri takomto type násillia dá očakávať. Zranenie však mohlo vzniknúť aj prudkým nárazom lícnej anatomickú krajiny, úderom hlavy o pevnú hladkú plochu bez drsného povrchu bez členitých výstupkov aj pri páde poškodeného na zem s prudkým dopadom a nárazom tváre ľavou lícnu anatomickú krajinou o hladkú pevnú dopadovú alebo nárazovú plochu. Následkami zranení poškodený bol obmedzovaný v obvyklom spôsobe života bezprostredne po vzniku týchto zranení, a to predovšetkým dodržiavaním správnej životosprávy pri prijímaní potravy v prvých týždňoch len tekutej a neskôr kašovitej, obmedzenie otvárania úst a sťaženy zhryz, zhoršená rečová komunikácia. Takmer počas celej práceneschopnosti bol však schopný samostatného pohybu, chôdze, mohol sám vykonávať bežné úkony dennej potreby bez pomoci inej osoby. Bolesť stanovil na 170 bodov. Poškodeného považuje za vyliečeného, bez trvalých

následkov s tým, že po príslušnej liečbe a rehabilitácii došlo k úplnému obnoveniu funkcie zhryzu bez morfológického deficitu na ľavom líci u menovaného pacienta.

Konštatoval, že žalobca mohol utrpieť poranenia v pohostinstve Rybka ako to uviedla svedkyňa T., čašníčka v pohostinstve, svedok Ing. P. G. a svedok L. Z.. Rovnako k zraneniu mohlo dôjsť pri zásahu policajtom v jeho trvalom bydlisku, ako to vo svojich výpovediach uviedli poškodený a svedkyňa V. W.. Avšak s poukazom na výpovede svedka L. Z., MUDr. W. F. s tým, že keď preberal žalobcu MUDr. L. ako pacienta, tento mal zastavenú epistaxu, mal krvavé pod nosom a krvavú bradu, opuch celej tváre určite nemal, lebo by to tam bolo napísané, od zásahu RZP do cca 19.00 hod. kedy bol privezený, tak v čase o 21.00 až 22.00 hod. už mohli byť tie zranenia viditeľné, ten stav sa vyvíjal. Nevie, či poškodený s tými zraneniami mohol normálne fungovať, myslí si, že nie. Ďalšou alternatívou je, že kedy mohol utrpieť poranenia poškodený, a to počas hospitalizácie na PONSP v Liptovskom Mikuláši. Uvedené vychádza z faktu, že ak by poškodený mal už v čase jeho prijmu na PONSP dané poranenia, bolo nutné ich riešiť a diagnostikovať, nakoľko nemuselo ísť iba o poranenia tváre, aj keď ani tieto pri ich závažnosti nie je možné bagatelizovať, ale mohol utrpieť poranenia ďaleko závažnejšie, ťažšie poranenia skeletu lebky (zlomeniny klenby a spodiny lebečnej, vnútrolebečné krvácania a iné) a tieto závažnejšie poranenia bolo tiež treba diagnosticky vylúčiť. Žalobca teda buď uvedené poranenia pri prijme do nemocnice nemal a nebolo potrebné ďalej diagnosticky postupovať a došlo k nim až počas jeho hospitalizácie, napr. pádom z postele, prekonávaním odporu u agresívneho pacienta zo strany personálu, ošetrovateľov a pod. Ak mal poškodený uvedené poranenia už pri prijme do nemocnice, potom ich bolo potrebné potvrdiť a verifikovať a nie až 13.03.2014, t. j. až dva dni po pravdepodobnom vzniku úrazu. Tento premeškaný čas na diagnostiku závažných poranení pacienta možno považovať za nesprávny postup, postup non lege artis, aj keď išlo o agresívneho pacienta s psychiatrickou diagnózou. Z príslušných zdravotných záznamov nevyplýva, že by poranenia tváre už mal pri prijme do nemocnice, ale až z neskorších výpovedí svedkov MUDr. L. a primárky MUDr. Y.. Ak tieto poranenia mal, musel mať aj sprievodné príznaky, na ktoré bolo poukazované už v predchádzajúcej časti, avšak tieto sprievodné príznaky boli verifikované až dňa 13.03.2014 vyšetreniami u viacerých špecialistov (traumatológ, ORL, radiológ). Poranenia poškodeného však bolo možné jednoducho verifikovať a zároveň vylúčiť možné závažnejšie až život ohrozujúce poranenia menovaného pacienta, a to bez ohľadu na urgentný príjem na traumatológiu a obsadenie CT prístroja pri hromadnom úraze. Bolo možné pri prijme pacienta pri podozrení na poranenie hlavy a možné vnútrolebečné poranenie prizvať na konziliárne vyšetrenie traumatológa, prípadne lekára ORL priamo k lôžku pacienta a realizovať jednoduché RTG vyšetrenie aj prenosným RTG prístrojom, ktorým vyšetrením sa uvedené poranenia pred použitím CT zobrazovacích metód celkom spoľahlivo preukazovali a následne bolo možné ďalej liečebne postupovať už 11.03.2014 a nie až 13.03.2014, samozrejme ak by tieto poranenia poškodený mal už pri prijme na PONSP v Liptovskom Mikuláši (ľadovanie poranenia bolo odporúčané až 13.03.2014, taktiež predpis diéty 0 a 1 - tekutá a kašovitá boli ordinované až 13.03.2014, pacient nemohol prijímať normálnu stravu).

25. Svedkyňa V. W. (matka žalobcu) v počas trestného konania menila svoju výpoveď. V prípravnom konaní dňa 5.5.2014 neuvádzala žiaden úder policajta do tváre žalobcu pri zákroku v rodinnom dome, avšak vo výpovedi dňa 14.10.2014 mala už za to, že žalobca vstával z postele a jeden z príslušníkov ho udrel päšťou, asi do tváre, aj keď úder nevidela a napokon na hlavnom pojednávaní dňa 5.10.2017 pred súdom vypovedala, že žalobca vstal z postele, jeden z policajtov mu dal päšťou do hlavy tak, že spadol na posteľ. Pokiaľ ide o kopy svedkyňa v prípravnom konaní dňa 5.5.2014 vypovedala, že sa jej len zdalo, že jeden z policajtov kopol žalobcu, ale nevidela to, nevidela kopy, dňa 14.10.2017 a 5.10.2017 na hlavnom pojednávaní uviedla, že videla ako policajt žalobcu kopol do zadku alebo do nôh. 5.5.2014 vypovedala, že jeden policajt dal trikrát päšťou do hlavy, keď žalobca ležal na zemi, 14.10.2014 vypovedala, že keď policajtom podávala opasok videla, ako policajt zohnutý chrbtom k nej žalobcu udieral päšťou do hlavy, do tváre a na hlavnom pojednávaní 5.10.2017, že potom ako žalobcu zosunuli na zem, dvaja boli vedľa neho, jeden mu dal dva razy päšťou do hlavy. Rozpory vo výpovediach vysvetľovala tým, že videla ako letí ruka - päšť, nevidela však dopad, ale počula tú päšť. Jej výpoveď je nutné vyhodnotiť ako nevierohodnú, pretože o tej istej skutočnosti vypovedala rozdielne, najskôr úder policajta nevidela, následne mala za to, že žalobcu jeden z príslušníkov udrel, aj keď úder nevidela, a napokon pred súdom na hlavnom pojednávaní už vypovedala, že videla jedného z policajtov udrieť žalobcu, asi do tváre. O nevierohodnosti jej výpovede svedčí i skutočnosť, keď tvrdila, že žalobca pri príchode policajtov bol pokojný, ležal vo svojej izbe a počúval relaxačnú hudbu, nebol pod vplyvom alkoholu, pritom z výpovedí svedkov prítomných v pohostinstve Rybka bol potvrdený opak, ako aj z výpovedí obžalovaných policajtov bolo preukázané, že po príchode im matka uviedla, že žalobca je agresívny, pod vplyvom alkoholu, po príchode do jeho izby bolo cítiť alkohol. Rovnako v zázname o zdravotnom stave

žalobcu RZP sa konštatuje, že matka udávala, že žalobca štyri dni pije a neužíva lieky, ktoré skutočnosti potvrdili i vo svedeckej výpovedi MUDr. F. (lekárka RZP) a K. (vodič RZP). O nevierohodnosti výpovede matky žalobcu čiastočne svedčí aj skutočnosť, ktorá vyplýva jednak zo znaleckého posudku č. 14/2015, 9/2015 znalkyň MUDr. Kašparovej, MUDr. Lóškovej a Mgr. Dianiškovej, že bola psychiatricky liečená pre schizoaktívnu poruchu, čo potvrdila aj svedkyňa na hlavnom pojednávaní (a že bola hospitalizovaná aj 3 dni po skutku) a tiež to potvrdil svedok P. W. st.

26. Bolo preto nutné vychádzať predovšetkým z objektívnych dôkazov ako aj výpovedi svedkov v trestnom konaní nezainteresovaných na posudzovanej veci. Z listinného dôkazu - zhodnotenie zdravotného stavu žalobcu pri výjazde RZP (č.l. 594) ako aj výpovede lekárky MUDr. F. vyplýva, že poškodený bol pri ošetrovaní orientovaný, nemal poruchu vedomia, subjektívne udával len bolesť v oblasti horných končatín, ktoré boli v dôsledku nasadených pút na rukách. MUDr. F. sa vyjadrila, že pacienta vždy vyšetrujú od hlavy po päty, pohmatom, aby zistili bolestivosť, či chrapškanie tam, kde by mohla byť zlomenina. Bola zistená tržná rana na brade, povrchové rany v oblasti zápästia (putá). Krvácanie z oboch nosných dierok bolo zastavené, iné vonkajšie poranenia nemal. Nemal opuch tváre, modriny na tvári a v prípade ak by mal zlomenú sánku alebo nadočnicový oblúk, bol by hospitalizovaný na traumatologickom oddelení a nie na psychiatrickom oddelení. Záznam o zhodnotení zdravotného stavu podpísal i prijímací lekár na psychiatrii MUDr. L., čím potvrdil, že žalobca nemal opuch celej tváre. Uvedené skutočnosti potvrdil i svedok K., vodič RZP, ktorý potvrdil, že žalobcu boli nútení zobrať na psychiatriu, nakoľko bol agresívny a ohrozoval iné osoby, nemal žiadne zranenia okrem škrabanca na brade a krvi na nose. Agresívny bol aj na psychiatrii, preto ho museli priviazať. Ak by mal vážne zranenia, bol by hospitalizovaný na traumatológii. Svedok MUDr. L. vypovedal, že žalobca bol 11.3.2014 pri prívoze na psychiatrické oddelenie podľa údajov nemocničného personálu vulgárny, agresívny, a preto ho museli pacifikovať a fixovať, pričom žalobcu prvýkrát videl až keď bol v sieťovej posteli, pričom sa nevedel vyjadriť, kto žalobcu fixoval. Uviedol, že príbuzných žalobcu o jeho zdravotnom stave informoval až 14.3.2014 po zrealizovaní odborných vyšetrení. Výpoveď tohto svedka v trestnom konaní pred súdom bola protirečivá s písomným záznamom o zdravotnom stave žalobcu pri jeho odovzdaní RZP, ktoré podpísal pri prevzatí žalobcu na oddelenie. Svedkyňa MUDr. Y. žalobcu videla prvýkrát 13.3.2014, kedy boli realizované odborné vyšetrenia zranenia žalobcu. Podľa zdravotných záznamov bol žalobca ošetrovaný na traumatológii až dňa 13.3.2014 (o dva dni po hospitalizácii na psychiatrickom oddelení), kedy udával opuch a výrazné bolesti ľavého líca a v tento deň mu bolo odporúčané ľadovanie poranenia, predpísaná tekutá a kašovitá diéta. Matka žalobcu - svedkyňa W. ho bola na druhý deň po incidente navštíviť, videla ho len cez videokameru, pričom jej žalobca zakýval rukou a sestrička jej povedala, že je v poriadku. Svedok P. W. st. (otec žalobcu) na hlavnom pojednávaní pred súdom uviedol, že MUDr. L. mu prvýkrát telefonoval 11.3.2014 krátko po 18.00 hod. a na druhý deň bol v nemocnici, kedy syna (žalobcu) nafotil, mal posunutú tvár, podliatiny, opuchliny a na ďalší deň mu volal nejaký lekár, že jeho syn potrebuje operáciu a 14.3.2014 bol podať trestné oznámenie. V prípravnom konaní vypovedal, že mu to oznámili na druhý deň. Rozpory vo výpovede následne vysvetlil a pripustil, že lekár ho mohol prvýkrát informovať o zdravotnom stave syna dňa 14.3.2014.

27. Na výpoveď žalobcu v trestnom konaní ako svedka-poškodeného nebolo možné prihliadať, nakoľko zo znaleckých posudkov č. 14/2015 a 9/2015 MUDr. Zuzany Kašparovej a MUDr. Renáty Lóškovej z odvetvia psychiatrie a Mgr. Oľgy Dianiškovej z odvetvia psychológie vyplynulo, že P. W. (žalobca) trpí duševnou poruchou v užšom zmysle t. j. psychózy, a to schizoafektívnej poruchy - zmiešaný typ, v čase vyšetrenia v štádiu sociálnej remisie, v čase skutku však v akútnej fáze priebehu pod manickým obrazom s poruchami v správaní, paranoidnými bludnými obsahmi, možnými halucinátornými zážitkami, afektívnou instabilitou s pohotovosťou k verbálnej i brachiálnej agresivite, negativizmom, odmietaním akejkoľvek spolupráce. Uvedená porucha v akútnom štádiu, teda v štádiu relapsu ovplyvňuje správanie a konanie žalobcu, jeho ovládacie i rozpoznávaciu zložku konania až na úroveň vymiznutia a jej prítomnosť v čase predmetného skutku viedla k tomu, že jeho schopnosť svoje konanie ovládať a rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť boli vymiznuté. Pokiaľ ide o použitý alkohol tento u posudzovaného deliberoval (odbrzdil) jeho agresívne konanie, súvislejšie pitie (podľa dostupných údajov štvordňové a zároveň vysadenie liečby) viedlo k relapsu základného ochorenia z okruhu schizofrénii (schizoafektívnej poruchy). Znalci konštatovali, že žalobca si na priebeh skutku nepamätá dostatočne, pri znaleckom vyšetrení poskytoval aj informácie, ktoré mal sprostredkované od matky. Prítomná bola tendencia svoje správanie bagatelizovať. V závere konštatovali, že v dôsledku prítomnosti psychotického ochorenia - schizoaktívnej poruchy s incipientnými postprocesuálnymi zmenami osobnosti, ktorá bola v čase skutku v štádiu akútneho relapsu, jeho výpoveď nie je možné

považovať za vierohodnú. Pri relapse ochorenia dochádza ku skresľovaniu udalostí, ktoré majú chorobný podklad.

28. Z takto zisteného skutkového stavu nie je možné jednoznačne uzavrieť, že spomínané ublíženie na zdraví žalobcu bolo spôsobené príslušníkmi polície pri policajnom zákroku. Nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi zákrokom príslušníkov polície a vzniknutým následkom - ublížením na zdraví žalobcu. Vyššie uvedené znalecké posudky pripúšťali rôzny čas vzniku a rôzny mechanizmus vzniku zranení poškodeného. Znalec MUDr. Karol Dókuš v znaleckom posudku ako vhodný a schopný vytvoríť takéto poranenie by bol zásah vo forme opakovaných úderov päšťou inej osoby, kde intenzita a rozmach ruky pri útokoch bol vedený pomerne veľkou silou a prudkosťou. S úplnou istotou nie je možné vylúčiť, že došlo aj ku zásahu nohou inej osoby do oblasti tváre. Vhodným postavením a vzájomnou polohou pre vznik takýchto poranení a v takej lokalizácii by mohla byť jednak poloha vzpriamená, keď poškodený a útočník (útočníci) sú otočení viac-menej tvárou v tvár a päšť ruky útočníka smeruje prevažne proti ľavej tvárovej ploche a nosa poškodeného predozadným smerom a mierne oblúkovite z ľavej strany. Inou vhodnou polohou a vzájomným postavením je situácia, keď poškodený sa nachádza ležiac na podlahe a útočník (útočníci) sa skláňajú nad ním, resp. pri kopoch by sa nachádzali po stranách poškodeného. Len prostý pád zo vzpriamenej polohy aj v stave významnejšieho a významného ovplyvnenia alkoholom a dopad na okolité podlažie je spôsob nevhodný a nespôsobilý vytvoríť takéto združené poranenia aké boli objektívne zistené na tele poškodeného. Uviedol, že opísanie vzniku zranenia žalobcom a jeho matkou možno označiť za dobre zodpovedajúci objektívnemu nálezu a lokalizácii. Tento znalec vylúčil vznik zranenia len prostým pádom zo vzpriamenej polohy aj v stave významnejšieho a významného ovplyvnenia alkoholom a dopadom na okolité podlažie. Znalec MUDr. Dókuš sa zaoberal iba mechanizmom vzniku zranenia a či to zranenie mohlo vzniknúť tak ako ho opisoval poškodený a jeho matka, avšak nezaoberal sa už bližšie lekáarskymi správami, kedy bolo u žalobcu diagnostikované zranenie, záznamom RZP a pod..

Znalec MUDr. Jančiar dospel k záveru, že s najväčšou pravdepodobnosťou zranenie vzniklo 11.3.2014 pri policajnom služobnom zákroku, avšak pripustil, že žalobca tieto mohol utrpieť aj predtým v pohostinstve Rybka, alebo až po hospitalizácii v psychiatrickom oddelení.

Znalec doc. MUDr. Jozef Krajčovič, PhD. konštatoval, že žalobca mohol uvedené zranenie utrpieť v pohostinstve Rybka s poukazom na obsah výpovede svedkov T. a G.. Tiež ich mohol utrpieť pri zásahu policajtov, ako to popisoval žalobca-poškodený a jeho matka, svedkyňa W.. Poslednou alternatívou vzniku zranenia bolo, že ho mohol utrpieť počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení, čo vychádza najmä z faktu, že ak by mal zranenia pri prijímaní na psychiatrické oddelenie, bolo nevyhnutné ich diagnostikovať okamžite (nie až o dva dni), nakoľko sa nemuselo jednať iba o poranenie tváre (mohol utrpieť aj závažnejšie poranenia, najmä poranenie hlavy a možné vnútrolebečné poranenie). V prípade, že mal spôsobené zranenia už pri prijímaní na psychiatrické oddelenie, tento nemohol prijímať tuhú stravu a diétna strava ako aj ľadovanie zraneného miesta boli predpísané až na tretí deň.

Znalecký posudok MUDr. Jozefa Krajčoviča, PhD. Je najpodrobnejší, zaoberal sa všetkými alternatívami vzniku zranenia, celým skutkovým dejom, ako a kedy bolo diagnostikované zranenie žalobcu, či pri takom zranení mohol prijímať tuhú stravu a kedy mu bola lekárom predpísaná tekutá strava, ako aj predpísané ľadovanie zranenia. Tomuto korešponduje aj skutočnosť, kedy bol otec žalobcu informovaný o zdravotnom stave žalobcu a to, že matka žalobcu bola navštíviť na druhý deň, ktorého videla cez kameru, zakýval jej a sestrička v tento deň matku mala informovať, že žalobca je v poriadku.

29. Hmotnoprávnymi kumulatívnymi podmienkami na priznanie škody v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu sú v preskúmvanej veci tvrdený žalobcom nesprávny úradný postup, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a následkom (škodou). Aj keď sa jedná o objektívnu zodpovednosť za škodu, samotná škoda a nesprávny úradný postup ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v sporovom konaní zaťažuje v zásade tú stranu, ktorej tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný. Príčinná súvislosť znamená, že medzi nesprávnym úradným postupom na jednej strane a škodou na strane druhej existoval vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť bezprostredný (priamy). Nepostačuje, ak tento vzťah je iba sprostredkovaný, t.j. ak následok škody už vzniknutej vyvolá ďalšiu škodu, ku ktorej však nesprávny úradný postup vôbec nesmeroval. Existencia príčinnej súvislosti sa vyžaduje práve a len medzi nesprávnym úradným

postupom a v súvislosti s ním vzniknutou škodou, a nie medzi udalosťou, ktorá je už následkom porušenia právnej povinnosti a ďalšou škodou.

30. Vychádzajúc z dôkazov zopakovaných a doplnených pred odvolacím súdom je nutné konštatovať, že žalobca neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa tvrdeného nesprávneho úradného postupu príslušníkov polície pri zákroku dňa 11.3.2014 a že popisované zranenia mu mali vzniknúť v bezprostrednej príčinnej súvislosti z ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom na uvedené rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP spolu so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie správne aplikoval zásahu úspechu v konaní.

31. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na dôkaz - uznesenie Ministerstva vnútra sekcie kontroly a inšpekčnej služby z 19.6.2014, ktorým má byť preukázané tvrdenie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe, odvolací súd oboznámením sa s predmetným uznesením konštatuje, že sa jedná o uznesenie, ktorým bolo nariadené znalecké dokazovanie, na základe ktorého vypracoval znalecký posudok MUDr. Dókuš, ktorý znalecký posudok bol vyhodnotený v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia. Ďalej v odvolaní poukazoval na zápisnicu o výsluchu svedka MUDr. J. I., pričom sa jedná o novotu v odvolacom konaní, na ktorú v zmysle § 366 CSP nie je možné prihliadať a napokon taký dôkaz ani nebol zo strany žalobcu do spisu doložený (okrem jeho označenia v odvolaní), ani čo konkrétne má byť predmetným dôkazom preukázané.

32. Napokon žalobca v odvolaní namietal nevykonanie dôkazu - výsluch svedkyne W.. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 44. napadnutého rozsudku prečo navrhovaný dôkaz nevykonal a v plnom rozsahu naň odkazuje.

33. Žalobca v záverečnej reči pred odvolacím súdom navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby na priznanie renty zrušiť a vrátiť v tomto rozsahu, vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie k tejto časti nevykonal žiadne dokazovanie. Nešpecifikoval však o aké dôkazy sa má jednať, aké konkrétne dôkazy navrhoval v tejto časti vykonať, vychádzajúc z kontradiktórnosti konania. V žalobe pri tomto nároku poukazoval na zhoršený zdravotný stav, ktorý si vyžaduje ďalšie liečenie, ktoré nemôže absolvovať pre nedostatok finančných prostriedkov. Avšak sám k tejto skutočnosti neoznačil a ani nenavrhol žiadne dôkazy. V súvislosti s nemajetkovou ujmom uvádzal skutočnosti ohľadne nepokračovania v podnikaní vzhľadom na jeho zdravotný stav po útoku policajtov, pričom odvolací súd uvedené dokazovanie vykonal oboznámením pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 3Nt/14/2015, ktorého obsahom bolo osvedčenie o živnostenskom oprávnení, rozhodnutie RÚVZ, rozhodnutie ÚPSVaR Liptovský Mikuláš, osvedčenie o odbornej spôsobilosti, členská legitimácia. Predmetné dôkazy odvolací súd však v predmetnom rozhodnutí nevyhodnocoval s poukazom neunesenia dôkazného bremena žalobcom ohľadne nesprávneho úradného postupu a príčinnej súvislosti.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný mal pred odvolacím súdom plný úspech, priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

35. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)